

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. april 2011
Kontor: Formueretskontoret
Sagsnr.: 2010-702-0142
Dok.: LWM40111

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 30 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om erstatningsansvar og lov om arbejdsskadesikring (Tidspunktet for ophør af krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste m.v.) (L 136), som Folketingets Retsudvalg har stillet justitsministeren den 30. marts 2011.

Lars Barfoed

/

Ole Hasselgaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 30 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om erstatningsansvar og lov om arbejdsskadesikring (Tidspunktet for ophør af krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste m.v.) (L 136):

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 25. marts 2011 fra Peter Klingsten, jf. L 136 – bilag 9.”

Svar:

1. Advokat Peter Klingsten har i sin henvendelse af 25. marts 2011 til Folketingets Retsudvalg foreslået, at der sker en række justeringer af lovforslaget. Han har desuden bl.a. peget på, at der er behov for en mere omfattende revision af erstatningsansvarsloven, herunder at de almindelige erstatningsbetingelser beskrives i loven. Herudover har han rejst kritik af, at lovforslaget tilgodeser forsikringsselskaberne på bekostning af de skadelidte, der vil få mindre i erstatning, og kommunerne, der vil miste indtægter i form af regreskrav på sygedagpenge. Endelig har Peter Klingsten argumenteret for, at arbejdsgiverens retsstilling efter erstatningsansvarsloven generelt bør forbedres.

2. Erstatningsansvarsloven indeholder dansk rets regler for udmåling af erstatning for de forskellige former for tab, som en skadelidt efter omstændighederne har krav på at få dækket, når den pågældende er blevet påført en personskade. Loven indeholder således de nærmere regler om, hvilke poster der på baggrund af en forvoldt personskade skal betales erstatning for, og hvordan erstatningsbeløbene beregnes. Erstatningsansvarsloven regulerer ikke spørgsmålet om, hvilke betingelser der skal være opfyldt for, at der foreligger et erstatningsansvar. Det er således en forudsætning for anvendelsen af lovens regler, at der er en skadevolder, der er ansvarlig for skaden i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler (culpareglen mv.) eller regler i særlovgivningen (f.eks. reglerne om objektivt ansvar efter færdselsloven).

Formålet med lovforslaget er at sikre, at der ikke fremover kan opstå sager, hvor en person, der er kommet til skade på sit arbejde, er afskåret fra at kræve et lige så stort erstatningsbeløb fra den ansvarlige skadevolder, som hvis den samme skade var blevet påført den pågældende i fritiden. Derimod er der ikke med lovforslaget tilsigtet generelle ændringer af erstatningsansvarsloven.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der skal tungtvejende grunde til at foretage grundlæggende ændringer på et retsområde, der generelt er vel-fungerende. Ministeriet finder ikke, at advokat Klingsten i sin henvendelse har godtgjort, at der foreligger sådanne grunde.

3. Som det fremgår af Justitsministeriets samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 18 til lovforslaget, vil lovforslaget – med de ændringsforslag, der er beskrevet i Justitsministeriets besvarelse af 7. april 2011 af spørgsmål nr. 2 til lovforslaget – hverken indebære forringelser i skadelidtes krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller medføre, at kommunerne mister indtægter i form af sygedagpengeregres.

Der er således ikke grundlag for at antage, at lovforslaget vil tilgodese forsikringsselskaberne på bekostning af de skadelidte og kommunerne.

For så vidt angår spørgsmålet om kommunernes adgang til regres, kan der i øvrigt henvises til følgende udtalelse, som Justitsministeriet har indhentet fra Beskæftigelsesministeriet til brug for besvarelsen:

”Kommunernes regresret for udbetalte sygedagpenge blev indført ved lov nr. 1110 af 20. december 1995. Ved loven blev der i erstatningsansvarsloven (EAL) § 17, stk. 1, tilføjet et nyt 3. punktum, og der blev indsat følgende som nyt stk. 2 i den dagældende sygedagpengelovs § 39: ”Hvis en person modtager dagpenge fra kommunen, jf. §§ 4, 10 og 21, kan kommunen gøre regres gældende mod skadevolderen for de udbetalte dagpenge”.

Efter bestemmelsen kan en kommune som forvaltningsmyndighed gøre regres gældende i de tilfælde, hvor der udbetales sygedagpenge til en person, der er sygemeldt som følge af en skade/lidelse forvoldt af en ansvarlig skadevolder, forudsat at de almindelige erstatningsbetingelser er opfyldt.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at regresbestemmelsen var et led i den daværende regerings bestræbelser på at nedsætte statens udgifter. Endvidere skaber bestemmelsen en sammenhæng mellem den, der forvolder en skade, og de afledte økonomiske konsekvenser.

I 2006 blev der foretaget en ændring af regresbestemmelsen som betyder, at kommunen ikke længere kan gøre regres gældende over for en arbejdsgiver i en sag, hvor en ansat er ramt af en arbejdsskade.

Ændringen kom som følge af arbejdet i partsudvalget om modernisering af sygedagpengeloven, hvor der blev afdækket

en række forhold, der talte for en ændring af regresbestem-
melsen i sygedagpengeloven.

For det første harmonerede den dagældende regresbestem-
melse dårligt med forventningerne om arbejdsgivernes socia-
le engagement og stadig mere aktive rolle i sygeopfølg-
ningsarbejdet på virksomhederne.

Arbejdsgiverne kunne således have vanskeligt ved at skulle
samarbejde med kommunerne om oprettelse af løntilskuds-
job, fleksjob m.v., når de samtidig oplevede, at kommunerne
førte sager mod dem om tilbagebetaling af sygedagpenge.

For det andet var der samspillet med arbejdsgiverperioden. I
sygedagpengeloven har man valgt at fordele udgifterne ved
sygefraværet således, at arbejdsgiveren skal afholde udgiften
til sygedagpenge til den ansatte i den første periode - arbejds-
giverperioden. I denne periode skal arbejdsgiveren betale sy-
gedagpenge til den ansatte uden hensyn til, om virksomheden
er skyld i sygefraværet eller ej. Efter arbejdsgiverperioden er
det kommunen, der udbetaler sygedagpenge. Der er således
tale om en objektiv fordeling af udgiftsbyrderne. Med den
dagældende adgang til at gøre regres gældende over for en
ansvarlig skadevolder, også i arbejdsskadesager, skete der så-
ledes en sammenblanding af principperne for afholdelse af
udgifterne til dagpenge til sygemeldte lønmodtagere.

For det tredje oplevede særligt små virksomheder en mang-
lende retssikkerhed, fordi sagerne om regres er meget kom-
plicerede, da der skal ske en vurdering af det såkaldte erstat-
ningsretlige grundlag, og det ikke altid var klart for virksom-
hederne, at en sygedagpengesag var blevet til en sådan tilba-
gebetalingssag.

Beskæftigelsesministeren har i svaret på AMU spørgsmål 258
(2007/2008 2. samling) oplyst, at der ikke er planer om at
genindføre sygedagpengeregres i forbindelse med arbejds-
skader eller at indføre en generel adgang til regres for offent-
lige ydelser.”

4. Spørgsmålet om arbejdsgivers adgang til regres efter erstatningsan-
svarsloven er reguleret i lovens § 17, stk. 2. Det fremgår bl.a. heraf, at
der kan gøres regres mod den erstatningsansvarlige, såfremt arbejdsgive-
ren har udbetalt dagpenge eller sygeløn til en skadelidt eller har udbetalt
dertil knyttede ydelser.

Regreskravet er et afledet krav, og det kræves, at arbejdsgiveren har lidt
et tab. Det betyder, at skadelidtes krav skal være formindsket eller bort-
faldet som følge af, at arbejdsgiveren yder dagpenge eller sygeløn. Det er

desuden en betingelse, at skadelidte ville have haft et krav mod skadevolderen, hvis dette ikke var blevet dækket af arbejdsgiveren. Endelig må kravet ikke gå ud over det beløb, som skadelidte kunne have krævet af den erstatningsansvarlige, eller gå ud over arbejdsgiverens eget tab, jf. herved Erstatningsansvarsloven med kommentarer, 6. udgave (2002), s. 372.

Der er ikke med lovforslaget tilsigtet nogen ændring af disse regler.